Quelle: https://manuscripta.at/?ID=36542
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

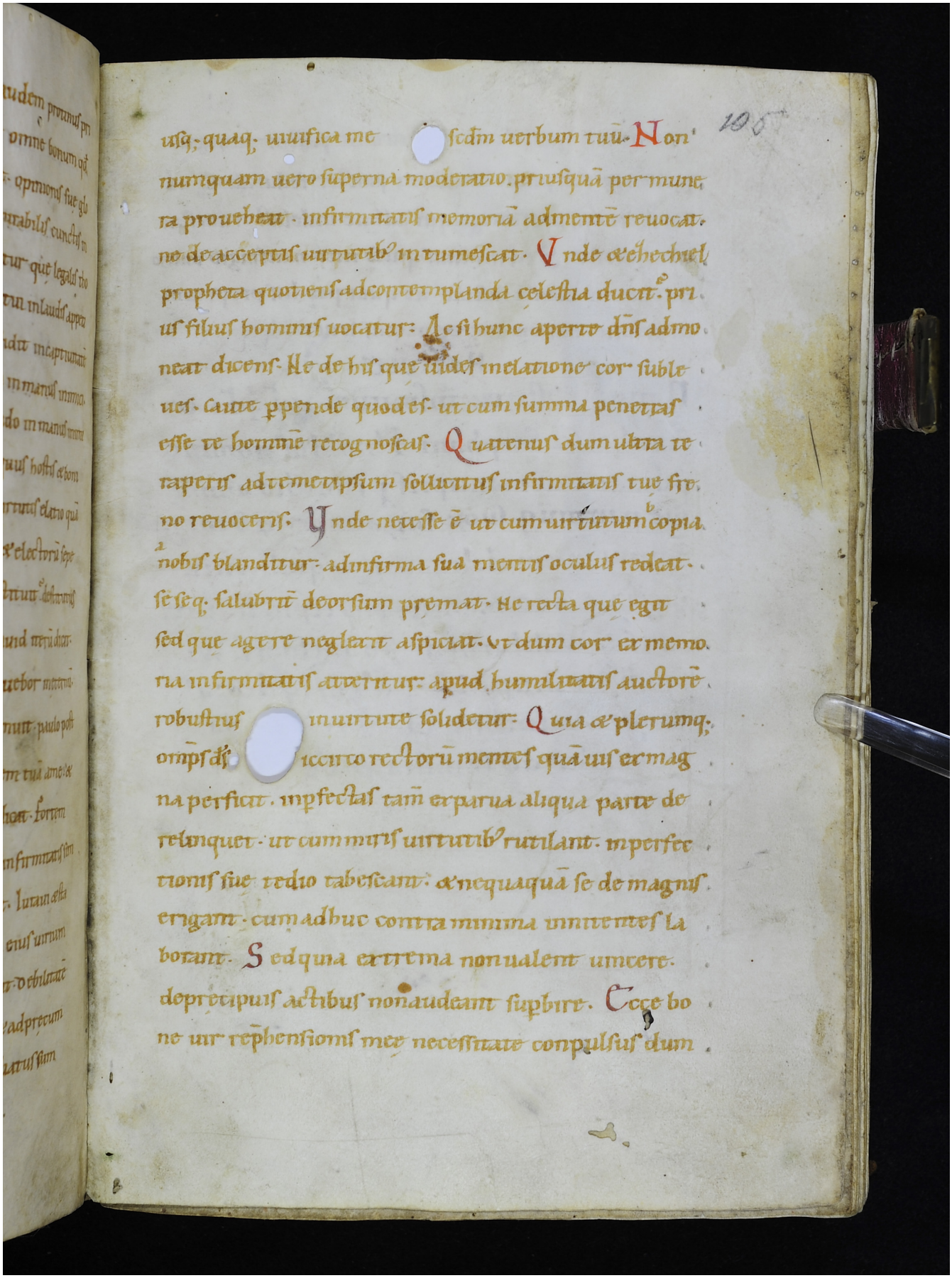

105

usq; quaq; uiuifica me secdm uerbum tuū. Non
numquam uero superna moderatio. priusquā per mune
ra prouehat. infirmitatis memoriā admentē reuocat.
ne de acceptis uirtutib⁹ intumescat. Vnde ezechiel
propheta quotiens adcontemplanda celestia ducit. pri
us filius hominis uocatur: Ac si hunc aperte dnīs admo
neat dicens. He de his que uides inelatione cor sublie
ues. Caute ppende quod es. ut cum summa penetras
esse te hominē recognoscas. Quatenus dum ultra te
raperis adtemetipsum solluotus infirmitatis tue fre
no reuocetis. Vnde necesse ē ut cum uirtutum copia
nobis blanditur: adinfirma sua mentis oculus redeat.
se seq; salubriū deorsum premat. He recta que egit
sed que agere neglexit aspiciat. Vt dum cor ex memo
ria infirmitatis auertitur: apud humilitatis auctorē
robustius in uirtute solidetur. Quia ꝓplerumq;
omps ds iccirco rectorū mentes quā uis ex mag
na perficit. inpfectas tamē exparua aliqua parte de
relinquet. ut cum muris uirtutib⁹ rutilant. inperfec
tionis sue tedio tabescant. ꝓnequaquā se de magnis
erigant. cum adhuc contra minima inuitentes la
borant. Sed quia extrema non ualent uincere.
de precipuis actibus non audeant supbire. Ecce bo
ne uir rephensionis mee necessitate conpulsus dum